

Arrest

nr. 86 871 van 4 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat H. CILINGIR, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 10 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 23 april 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Pakistaanse nationaliteit bezitten, een sjiitisch moslim zijn en in 1980 geboren zijn in Karachi. U verklaarde gehuwd te zijn, vader te zijn van drie kleine kinderen en zou met uw gezin in het ouderlijk huis in Jaffar -e-Tayyar society (Karachi) hebben gewoond. U zou nooit politiek actief zijn geweest en nooit problemen hebben gekend met de Pakistaanse overheid. Vóór uw vertrek zou u 'acting manager' zijn geweest van het restaurant Hot and Crispy in Nasmabad (Karachi).

U verklaarde dat uw problemen begonnen zijn in 2003. Op 3 oktober 2003 zou een bus met sjiitische medewerkers van Suparco (Space and Upper Atmospheric Research Organisation) door drie aanhangers van de Sipah-i-Sahaba (SSP) zijn aangevallen. U verklaarde dat de SSP een verbannen soennitische terroristische organisatie is, die actief is over gans Pakistan en sjiieten als ongelovigen beschouwt. Bij de aanslag zouden zes mensen, waaronder uw oom (broer van uw vader) S.W.H.Z., zijn gedood. Op het moment van de aanslag zou u aan het werk zijn geweest in de Pizzahut. Toen u het nieuws vernam, zou u zich naar het ziekenhuis hebben gerept. Toen u er aankwam vernam u dat uw oom was overleden. In een vlaag van woede en verdriet zou u beledigingen en doodsbedreigingen hebben geuit aan het adres van 'wahabieten'. U zou gefilmd zijn en de beelden zouden later door de televisiezender 'Geo' uitgezonden zijn. Enkele dagen later zou de toenmalige leider van SSP, A.T.A., door onbekenden zijn gedood. Diezelfde dag zou u voor het eerst telefonisch zijn bedreigd. Het zou het begin zijn van een ganse reeks telefonische bedreigingen, waarvan u verklaarde dat deze tot op vandaag aanhouden. Telkens zou gebeld worden op de vaste lijn van het ouderlijk huis en uw vader zou steeds de bewuste telefoons hebben ontvangen. Tijdens het eerste telefoongesprek zou u persoonlijk zijn bedreigd. De beller zou verteld hebben dat de persoon die te veel had gezegd (waarmee hij u zou hebben bedoeld) niet zou worden gespaard. Na het Suparco incident zouden de daders door de Pakistaanse overheid zijn opgespoord. Zij zouden opgepakt en gerechtelijk vervolgd zijn. Uw vader, S.N.A.Z., een gepensioneerd medewerker van Suparco, zou als getuige door de rechtbank opgeroepen zijn en de hoorzittingen hebben bijgewoond. In de periode van het proces zouden jullie tot vijf keer per week telefonisch zijn bedreigd. De bedreigingen zouden aan u en uw vader gericht zijn geweest. U zou geen hoorzittingen hebben bijgewoond maar uw vader ernaar toe hebben gebracht. Uiteindelijk zouden de daders in 2006 veroordeeld zijn tot de doodstraf.

Na 2006 zouden jullie minder dreigtelefoons hebben ontvangen. Sinds 2009 zou de intensiteit van de dreigtelefoons opnieuw toegenomen zijn. U verklaarde dat sjiieten sindsdien het slachtoffer zijn van 'targeted killings' en er geen 'law and order' is.

In november 2010 zou uw vader zwaargewond zijn geraakt toen hij bij het buitenkomen van de moskee door een auto werd aangereden. U verklaarde de SSP te verdenken van deze aanval. Ook na dit voorval zouden de telefonische bedreigingen niet gestopt zijn.

Op 8 juli 2011 zouden u en uw broer Ghulam een herdenking van het Suparco incident hebben bijgewoond. Na deze meeting zouden twee bebaarde mannen (Pathanen) op brommers jullie gevolgd zijn. Alsook na die dag zou u het gevoel hebben gehad door Pashtuns in de gaten te zijn gehouden. Op 4 augustus 2011 zouden twee onbekende Pashtuns u op de hoek van de straat hebben opgewacht toen u met uw brommer voorbijkwam. Eén van hen zou een pistool op uw buik hebben gezet, en geprobeerd hebben om te schieten maar het wapen zou geblokkeerd zijn. U verklaarde dat de SSP hiervoor verantwoordelijk is en er een verband bestaat tussen dit probleem en uw eerdere problemen die u na het Suparco incident in 2003 heeft gekend. Na dit voorval zou u op verschillende plaatsen in Karachi bij vrienden en familie zijn ondergedoken. Op 24 september 2011 zou ook uw oudste broer Ghulam op zijn straat zijn aangevallen. Sindsdien zou hij zich schuil houden. Op 8 oktober 2011 zou u in het bezit van een vals paspoort met het vliegtuig Karachi hebben verlaten en via Turkije en Italië naar België zijn gekomen. Op 8 oktober 2011 zou u in België zijn aangekomen. Op 10 oktober 2011 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische overheid. Door bovenvermelde problemen zouden uw kinderen af en toe niet naar school kunnen.

B. Motivering

Er moet worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen begonnen zijn nadat aanhangers van de verboden terroristische organisatie Sipah-i-Sahaba (SSP) op 3 oktober 2003 een bus met sjiitische medewerkers van Suparco onder vuur namen. Eén van de slachtoffers zou uw oom S.W.H.Z. zijn geweest. Kort na dit incident zou u verschillende problemen hebben gekregen. Zo zou u thuis onophoudelijk dreig telefoons hebben ontvangen. Uw vader zou in 2010 door een auto omver zijn gereden en kort voor uw vertrek zouden u en uw broer Ghulam door bebaarde mannen op bromfietsen zijn aangevallen nadat jullie eerder een tijdje door onbekenden in de gaten werden gehouden.

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat u uw verklaring als zou de SSP verantwoordelijk zijn voor uw problemen en deze verband houden met het Suparco incident allerminst aannemelijk maakte. U legt de oorzaak van uw problemen met de SSP ondermeer in het feit dat u op de dag van het Suparco-incident op televisie te zien was en dit toen u 'wahabieten' met de dood aan het bedreigen was (zie gehoorverslag CGVS, p.10-12). Bij bovenstaande dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen bewijsstukken neerlegde aangaande desbetreffende televisie-uitzending. De onbeantwoorde mail die u naar Geo tv stuurde met de vraag naar beeldmateriaal, is geen afdoend bewijs. Bovendien dient in dit verband te worden opgemerkt dat u weinig informatie kon verschaffen over wat precies van u in beeld is gebracht. U stelt vaagweg dat u tijdens de uitzending zei dat u die mensen niet zou laten leven maar wanneer u gevraagd wordt of u kan toelichten wat u nog zoal zei, stelt u dat u het zich niet meer herinnert. Evenmin heeft u er een idee van hoe lang u gefilmd werd (CGVS p.11). Dat u over dergelijke zaken niet meer informatie heeft of niet ernstig informeerde is merkwaardig. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen met de SSP begonnen zijn nadat u hen zou hebben beledigd en dit op televisie werd uitgezonden. Hiernaar gevraagd verklaarde u dat u de beelden zelf nooit heeft gezien (zie gehoorverslag CGVS, p.11).

Tot slot dient in dit verband te worden opgemerkt dat deze feiten dateren van meer dan acht jaar geleden. Rekening houdend met bovenstaande is het weinig waarschijnlijk dat u, die zoals bovendien blijkt uit uw verklaringen, nooit de organisatie SSP vernoemde en enkel uw woede uitte op 'wahabieten' hiervoor nog steeds wordt geviseerd (zie gehoorverslag CGVS, p.11). U maakte dit alvast allerminst aannemelijk.

U verklaarde voorts dat u problemen kende met de SSP omdat u en uw vader de hoorzittingen van het proces tegen de daders van het Suparco incident volgden (zie gehoorverslag CGVS, p.10 en p.12 en p.17). Tijdens de telefonische bedreigingen zouden jullie (u en uw vader) opgeroepen zijn niet langer naar het proces te gaan (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Bij bovenstaande dient het volgende te worden opgemerkt.

Ten eerste dient te worden vastgesteld dat u uitermate weinig informatie kon verschaffen over de rechtszaak. Zo kent u de namen niet van de personen die terechtstonden (zie gehoorverslag CGVS, 2 p.15). Dat u de namen van de daders niet kent, is uitermate merkwaardig gezien het belang hiervan voor u persoonlijk en gezien het feit dat aan dit incident en aan de ter dood veroordeling van deze personen in 2006 in de pers veel aandacht werd besteed. Behalve uw oom kende u ook geen andere slachtoffers van het Suparco incident bij naam (zie gehoorverslag CGVS, p.13-14). Ook dit mag verbazen indien het dit incident is dat aan de basis van al uw problemen zou liggen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u geen enkel identiteitsstuk heeft neergelegd. Ook identiteitsstukken van uw oom S.W.H.Z. die in het Suparco incident zou zijn gedood of van uw vader legde u niet neer. Uit uw asielverklaringen blijkt nochtans dat dit voor u, die bovendien tal van andere stukken neerlegde (o.m. documenten aangaande uw werk, gerechtelijke stukken, krantenknipsel) niet onmogelijk is. Dat u uw identiteit niet bewijst roept de nodige vraagtekens op.

Verder dient te worden opgemerkt dat u niet kon antwoorden toen u werd gevraagd of familieleden van andere slachtoffers van het Suparco incident die de rechtszaak bijwoonden en getuigenissen aflegden al dan niet gelijkaardige problemen kenden (zie gehoorverslag CGVS, p.13). Dat iemand als u, die verklaarde jarenlang problemen te hebben gekend met de SSP omwille van deze hoorzittingen,

zich hierover niet informeerde, is uitermate bevreemdend en brengt de geloofwaardigheid van uw vrees voor vervolging in het gedrang (zie gehoorverslag CGVS, p.13).

Voor wat betreft uw verklaringen als zou uw vader in 2010 met opzet door een auto zijn omver gereden, dient voorts te worden opgemerkt dat u ook voor wat dit probleem betreft allerm minst aannemelijk maakte dat dit voorval verband houdt met het Suparco busincident en de SSP hiervoor verantwoordelijk is. Ter ondersteuning van uw verklaringen aangaande desbetreffend incident legde u röntgenfoto's en enkele doktersvoorschriften neer van uw vader. Uit deze documenten kan echter niet worden afgeleid dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen de door u aangehaalde feiten en de letsels van uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p.19-20). Verder dient in dit verband te worden opgemerkt dat u naliel dit probleem te melden bij uw autoriteiten en u bijgevolg geen begin van bewijs van het incident dat aan de grondslag van de verwondingen zou liggen aanbrengt (zie gehoorverslag CGVS, p.20).

Ter ondersteuning van uw verklaringen als zou u op 4 augustus 2011 en later op 24 september 2011 ook uw broer op straat door Pashtuns (volgens u opnieuw mensen van de SSP) zijn bedreigd met de dood, legde u verschillende documenten neer. Zo legt u een brief voor van uw broer Ghulam (dd. 24 september 2011) aan de SHO van het politiekantoor Defense District South Karachi met een uiteenzetting van hetgeen hem op 24 september 2011 was overkomen en de vraag zijn klacht te onderzoeken. In deze brief wordt tevens melding gemaakt van uw probleem in augustus 2011. Verder legde u het Daily Register aangaande de klacht van uw broer (Engelstalige versie) alsook een krantenknipsel uit Daily Aftab Karachi neer waarin jullie problemen in augustus en september 2011 worden toegelicht en waarin wordt vermeld dat het politiekantoor Defence een maand na de feiten nog geen FIR had geregistreerd. Tot slot legde u het FIR (First Information Report) neer dat op 13 november 2011 bij het politiekantoor Defense South werd geregistreerd naar aanleiding van de klacht van uw broer. Dient te worden opgemerkt dat uit een vertaling (Urdu naar het Nederlands) van bovenvermelde documenten blijkt dat uw broer Ghulam door twee gewapende onbekende mannen werd beroofd van zijn mobiele telefoon en portemonnee. Zijn belagers dreigden ermee hem te doden indien hij hen zijn bezittingen niet overhandigde. Uit de documenten blijkt dat u op 4 augustus 2011 hetzelfde overkwam. Uit de documenten blijkt expliciet dat jullie slachtoffer werden van een overval door onbekenden. Nergens uit de documenten blijkt dat deze problemen te wijten zijn aan de SSP of verband houden met uw eerdere problemen. Uw broer repte in zijn klacht bij de politie met geen woord over jullie eerdere problemen met de SSP (dreigtelefoons, aanval op uw vader). Voor wat betreft uw verklaring als zouden u en uw broer eveneens gevisieerd zijn omdat jullie sjiit zijn en de daders Pathanen waren, dient te worden opgemerkt dat dit nergens uit de door u neergelegde documenten kan worden afgeleid (zie gehoorverslag CGVS, p.17-20). Uit de documenten blijkt met andere woorden nergens dat de daders tot een terroristische organisatie (in dit geval SSP) behoorden of enig politiek, religieus of ander doel nastreefden. Het zou nochtans kunnen verwacht worden dat dergelijke aspecten ter sprake zouden komen in dergelijke documenten. De vertaling van de bovenvermelde documenten werd toegevoegd aan het administratief dossier.

Daarenboven dient in dit verband te worden opgemerkt dat het uitermate merkwaardig is dat jullie pas na het probleem van uw broer in september 2011 naar de politie stapten om een klacht te registreren. Jarenlang (tot op vandaag) zouden jullie dreigtelefoons hebben ontvangen waarbij, zoals blijkt uit uw verklaringen, in hoofdzaak u en uw vader zouden gevisieerd zijn geweest. Uit uw verklaringen blijkt dat noch u, noch uw vader ooit een poging deed om bij de politie melding te maken van deze bedreigingen die jullie zowel tijdens als na het proces tegen de daders van het Suparco incident ontvingen (zie gehoorverslag CGVS, p.16).

In dit verband dient nochtans te worden opgemerkt dat de Pakistaanse overheid zich in het Suparco incident duidelijk van haar taak heeft gekweten. De daders hebben zich niet kunnen onttrekken aan de rechtspraak. Er is in deze dan ook geen sprake van een bevooroordeelde instelling van de Pakistaanse overheid. Bovendien blijkt uitdrukkelijk uit uw asielverklaringen dat u, noch uw familie ooit problemen hebben gekend met de Pakistaanse politie of het gerecht (zie gehoorverslag CGVS, p.8). U haalde aan geen klacht te hebben ingediend omdat dit niet nodig is daar iedereen van de rechtszaak wist (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Alsook zei u dat u na het vonnis van de rechtbank geen klacht indiende omdat de bedreigingen tussen 2006 en 2009 niet zo erg waren (zie gehoorverslag CGVS, p.16). Zoals reeds hierboven werd vermeld deed u evenmin beroep op uw eigen autoriteiten

toen uw vader omver werd gereden (volgens u door SSP). Ook toen u een maandlang het gevoel had dat u door Pathanen gevolgd werd, stapte u nooit naar de politie. Uw verklaring hiervoor, namelijk al dacht u dat het wel zou weggaan, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas (zie gehoorverslag CGV, p.19). U maakte aldus allerminst aannemelijk waarom u voor bovenvermelde feiten geen beroep zou hebben kunnen doen op de Pakistaanse overheid.

Uw verklaring voor het CGVS waarom uw broer- toen hij naar de politie stapte na het incident op 24 september 2011- geen melding maakte van jullie eerdere problemen (telefonische bedreigingen, aanval op uw vader, het feit dat jullie gevolgd werden), namelijk dat jullie gewoon ver weg wilden blijven van de problemen, is uitermate merkwaardig en brengt de geloofwaardigheid ervan ernstig in het gedrang (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Ook uw verklaring als zou uw broer geen melding hebben gemaakt van jullie problemen met de SSP omdat zij dan wraak zouden nemen is uitermate merkwaardig. U verklaarde immers al sinds 2003 onophoudelijk problemen te kennen met SSP (zie gehoorverslag CGVS, p.24). De vaststelling dat jullie jarenlang gewoon lieten begaan breekt de geloofwaardigheid van dit aspect van uw asielrelaas verder af. Uw verklaring tot slot als zou de politie geen klacht registreren tegen de SSP is niet afdoende (zie gehoorverslag CGVS, p.24).

Voor wat betreft de door u aangehaalde problemen in augustus 2011 en september 2011, het enige incident waarbij jullie (uw broer diende een klacht in) de hulp inriepen van de politie, dient tot slot te worden opgemerkt dat de politie op 13 november 2011 een FIR registreerde. Uw verklaring als zou de politie echter geen onderzoek hebben opgestart, baseert u enkel op vermoedens en veronderstellingen (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Op geen enkel ogenblik heeft u getracht meer informatie te verzamelen (met de hulp bijvoorbeeld van uw advocaat in Pakistan) over de stand van het onderzoek (zie gehoorverslag CGVS, p.22). Het feit dat uw broer de feiten toeschreef aan onbekende daders kan, zoals u zelf ook aanhaalde, een reden zijn waarom er (nog) niets gebeurde (zie gehoorverslag CGVS, p.24). Het feit dat het lokale politiekantoor Defence het registratieproces van het FIR zou hebben vertraagd is op zich niet voldoende om te besluiten tot onwil of gebrek aan bescherming vanwege de Pakistaanse autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS, p.21-22).

Uit bovenstaande dient te worden besloten dat u onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te moeten koesteren.

Tenslotte erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Uw vrees is echter niet gebaseerd op dit conflict, bovendien bent u niet afkomstig uit deze regio. Dit conflict zou uw terugkeer naar Pakistan dan ook niet in de weg staan.

De overige door u neergelegde documenten tenslotte, namelijk verschillende documenten aangaande uw werk in Pakistan, het FIR in verband met het Suparco incident van 2003 met de hierbij horende lijst met getuigen, een artikel van de Shaheed Foundation in verband met desbetreffend incident en een uitnodiging voor een herdenkingsplechtigheid voor de Suparco slachtoffers, zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen ombuigen. Het bewijst enkel uw werksituatie in Pakistan en uw verklaringen aangaande het Suparco incident, dewelke hier niet ter discussie staan.

Alsook de door u neergelegde aanwezigheidslijsten van uw kinderen, waarmee u wenst aan te tonen dat uw kinderen regelmatig afwezig zijn van school omwille van de problemen, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie. Zo kan uit deze documenten immers niet worden afgeleid dat hun afwezigheid het gevolg is van de door u aangehaalde problemen. Evenmin wijzigt de door u neergelegde lidkaart van Anjuman-i-Ghulaman Alamdar iets aan bovenstaande appreciatie. Het is enkel een bewijs van uw religieuze overtuiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als "*Eerste en enige middel*" de "*schending [in] van de Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29.07.1991) en schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet*".

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, §§195 en 196). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.2. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij er werd gevisieerd door de Sipah-e-Sahaba (SSP), een soenitische terroristische organisatie, nadat hij in 2003 na een terroristische aanslag waarbij zijn oom S. om het leven kwam, zijn woede had geuit op de televisie. Verzoekers familie zou jarenlang dreig telefoons hebben ontvangen, in 2010 werd zijn vader door een auto aangereden en raakte hierbij zwaargewond, en in 2011 werden zowel zijn broer G. als hijzelf aangevallen door onbekenden.

3.3. Verzoeker somt de doden en gewonden bij deze aanslag op in zijn verzoekschrift. Verzoeker heeft een krantenartikel neergelegd waarbij alle elementen over die bomaanval vermeld staan. Er wordt met deze gegevens geen rekening gehouden bij het nemen van de beslissing. Verzoeker heeft geen kopie kunnen verkrijgen van de televisiebeelden waarin hij zijn woede uitte. Verzoeker heeft de televisiezender wel een email gestuurd, maar hierop geen reactie ontvangen. Dit vormt ook een probleem vermits de archieven niet zo lang bijgehouden zijn in Pakistan. Verzoeker legt een bewijs van deze email neer om te kunnen bewijzen dat hij het nodige gedaan heeft om de video te verkrijgen. Verzoeker merkt voorts op dat de begrafenis van zijn oom plaatsvond op vier oktober 2003 en dat hij niet de gelegenheid had om

de beelden op televisie te zien. De jaren erna zijn de dreigtelefoons begonnen aan de familie van verzoeker. Verzoeker merkt op dat Sjiiten in Pakistan vaak het slachtoffer worden van bedreigingen en dat de overheid er niets tegen doet. Verzoeker verwijst hiervoor naar verschillende krantenartikels. Uit deze artikels blijkt dat Sjiiten vaker het doelwit zijn van extremistische soennieten, en niet enkel in de regio tussen Pakistan en Afghanistan zoals de commissaris-generaal stelt. Verzoeker voert verder aan dat hij op 4 augustus 2011 zelf aangevallen werd en zijn broer op 24 september 2011. Zijn broer heeft een klacht neergelegd bij de politie en heeft melding gemaakt dat zijn gsm en portefeuille gestolen werden. Hiervan werd pas na twee maanden een FIR opgemaakt. Pas nadat in de kranten melding werd gemaakt van de aanval op verzoekers broer, is de politie in actie geschoten om de klacht te registreren. Waar de commissaris-generaal stelt dat het enkel bedreigingen waren om de gsm en portefeuille te stelen en dat de broer in de FIR niets vermeldt van de telefoonbedreigingen, herhaalt verzoeker dat het niet evident was om een FIR te laten opmaken, gezien het twee maanden heeft geduurd. Verzoeker stelt dat de politie achteraf geen onderzoek heeft gevoerd, gezien zijn familie niet op de hoogte is gebracht van de stand van zaken. Verzoeker leidt hieruit af dat ze niets hebben gedaan. Volgens verzoeker kan hier ook uit worden afgeleid dat de overheid niet veel onderneemt om het geweld ten aanzien van de sjiiten te voorkomen.

3.4. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker echter geen originele identiteitsstukken met foto neerlegde ter adstructie van zijn identiteit, maar enkel een lidkaart van de religieuze groep "Anjuman-e-Ghulam-e-Alamdar", die echter geen officieel identiteitsstuk uitmaakt, en bovendien niet is vergezeld van een eensluidend verklaarde vertaling. Verder legt verzoeker tal van documenten neer inzake zijn professionele activiteiten die echter enkel zijn tewerkstellingen staven en niet worden betwist. Op de DVZ verklaarde verzoeker dat hij zijn identiteitskaart en paspoort heeft, maar deze moest afgeven aan de smokkelaar die hem begeleidde naar België (verslag DVZ), op het CGVS verklaarde verzoeker toen er gevraagd werd naar zijn identiteitsdocumenten "*Ik heb het gevraagd, ik kan het nog krijgen*" (gehoorverslag CGVS, p.25) en bij het verzoekschrift voegt verzoeker "*een kopie van zijn Pakistaanse identiteitskaart*" die hij "*heeft bekomen via email*" en "*zal het nodige doen om het origineel te bekomen en deze neer te leggen bij de zitting.*" Ter terechtzitting herhaalt verzoeker deze verklaringen maar licht echter niet toe hoe hij zijn identiteitskaart kon kopiëren nadat hij ze diende af te geven aan de smokkelaar die hem begeleidde, of in tegenstelling hiermee zoals ter terechtzitting verklaard, nadat hij zijn identiteitskaart verloor met zijn bagage. Dit klemmt temeer nu de Raad niet inziet waarom verzoeker een beroep deed op een smokkelaar en deze een aanzienlijke som geld betaalde (verslag DVZ: 1.2000000 roepies betaald voor de reis) en hem bovendien zijn identiteitsdocumenten bezorgde en het risico nam om met valse documenten naar Europa te reizen, terwijl hij geen problemen kende met de Pakistaanse autoriteiten, over een eigen paspoort beschikte en dus probleemloos legaal kon reizen. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk dat hij illegaal naar Europa reisde en geen reisdocumenten kan voorleggen. Voorgaande vaststellingen halen verzoekers algehele geloofwaardigheid onderuit en houden een negatieve indicatie in wat het asielrelaas betreft.

3.5. De neergelegde stukken inzake de terroristische aanslag op een bus in 2003, met name een FIR die werd ingediend door de manager van Suporca met een lijst met de namen van getuigen, een pamflet aangaande een herdenkingsplechtigheid en krantenartikels, tonen aan dat er in 2003 door de SSP een aanslag werd gepleegd op een bus, wat zoals blijkt uit de bestreden beslissing, niet wordt betwist. Verder blijkt dat W.H.Z. één van de dodelijke slachtoffers was van de aanslag, en dat A.Z. één van de 47 getuigen was. Verzoeker laat echter na een familieband aan te tonen met deze personen, zodat niet kan komen vast te staan dat zijn oom één van de slachtoffers, en zijn vader één van de getuigen was. Dit klemmt temeer nu verzoeker zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, vage verklaringen aflegde inzake deze aanslag. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker de namen van de daders van de aanslag niet kende, noch de namen van slachtoffers kon noemen toen hiernaar gevraagd werd. Aldus kan niet worden vastgesteld dat dit proces en de daders en de slachtoffers, het gespreksonderwerp was binnen de familie. Waar verzoeker in het verzoekschrift een opsomming geeft van namen van doden en gewonden, voert hij slechts toelichtingen post factum aan die echter geen afbreuk doen aan de op het commissariaat-generaal vastgestelde onwetendheden, temeer nu deze afwijkt van de lijst met doden en gewonden die wordt weergegeven in de door verzoeker neergelegde FIR en de (correcte) gegevens makkelijk op te zoeken zijn (zie informatie toegevoegd aan het dossier).

3.6. Dat verzoeker aldus geen betrokkenheid bij deze feiten aantoon, hypothekeert de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden emotionele en negatieve reactie op deze feiten op de televisie waardoor hij in de negatieve aandacht kwam te staan van een terroristische organisatie. Bovendien staat verzoeker evenmin deze gebeurtenissen en kunnen zijn verklaringen ook op dit punt niet overtuigen. Verzoeker legde een kopie van een email neer, waarin hij het televisiekanaal aanschrijft en deze beelden opvraagt. Aangezien het televisiekanaal hieraan geen gevolg gegeven zou hebben kan dit stuk echter bezwaarlijk aantonen dat deze beelden werkelijk bestaan, laat staan ook uitgezonden werden, temeer nu verzoekers verklaringen dienaangaande evenmin overtuigen. Verzoeker verklaarde dat hij deze beelden zelf nooit zou hebben gezien, kan deze evenmin enigszins toelichten en *“weet niet meer precies wat ik heb gezegd”* (gehoorverslag CGVS, p.11). De Raad ziet echter niet aan dat indien verzoeker op televisie komt nadat zijn oom is omgekomen bij een terroristische aanslag, en zich hierbij dermate negatief uitlaat dat de ouders hem naderhand nog jarenlang viseren en belagen, hij onwetend kan blijven inzake de precieze inhoud en vorm van deze beelden. Waar verzoeker argumenteert dat hij *“die dag een oom heeft verloren en dat die begrafenis op 4.10.2003 plaatsvond”* en hij *“had dus niet echt de mogelijkheid om die beelden te zien”* toont hij bezwaarlijk aan ernstige inspanningen te hebben ondernomen om zich te informeren dienaangaande. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekers bewering dat hij naar aanleiding van een televisie-uitzending in de negatieve aandacht kwam te staan van een terroristische organisatie louter steunt op de blote bewering *“Vrienden en familieleden zeiden me dit dat ik op televisie was”* (gehoorverslag CGVS, p.11). Aldus blijft verzoeker in gebreke om de rechtstreekse aanleiding van zijn asielmotieven aan te tonen, en biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring. Verzoeker toont niet aan dat zijn bewering dat hij in de negatieve aandacht zou staan van deze terroristische organisatie, enige objectieve grond heeft.

3.7. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt verder onderuitgehaald door de vaststelling dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat zijn familie de jaren die volgden op de aanslag van 2003 regelmatig werd bedreigd en belaagd door de terroristische organisatie, en dit uiteindelijk ontaardde in fysisch geweld. Verzoeker legde een FIR (First Information Report) van 13 november 2011 naar aanleiding van de klacht van zijn broer neer, een brief van zijn broer G. (dd. 24 september 2011) aan de SHO van het politiekantoor Defense District South Karachi inzake de overval waarvan hij het slachtoffer werd en waarin vermeld wordt dat ook verzoeker het slachtoffer werd van gelijkaardige feiten, het Daily Register aangaande de klacht van zijn broer G. en een krantenknipsel uit Daily Aftab Karachi waarin hun problemen in augustus en september 2011 tevens worden toegelicht. Een “FIR” is echter slechts een registratie van een klacht en vormt geenszins een bewijs van de waarachtigheid van de feiten die erin worden vermeld, noch dat een vervolging werd ingesteld. Dit geldt tevens voor het neergelegde krantenartikel, waarvan de bewijswaarde hoe dan ook bijzonder relatief is nu het een feit van algemene bekendheid is dat kranten artikelen tegen betaling publiceren. Hoe dan ook, uit de vertalingen van deze stukken die de commissaris-generaal heeft toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat uit voormelde stukken hoogstens kan worden afgeleid dat zowel verzoekers broer als hijzelf het slachtoffer waren van een gewone roof door onbekenden en hun geld en GSM gestolen werden. Verzoeker is niet ernstig waar hij stelt dat een dergelijke overval politiek geïnspireerd is laat staan, acht jaar na data een vergelding zou uitmaken.

3.8. Voorts kan uit de niet vertaalde medische documenten inzake zijn vader, met name röntgenfoto's en medische attesten, enkel blijken dat verzoekers vader gewond raakte bij een aanrijding door een auto en hiervoor medisch werd verzorgd. Een medisch attest is echter geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de patiënt de verwondingen opliep. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en kan vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen doch kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij de verwondingen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Verzoeker toont dan ook geen vergelding of vervolging aan te meer nu verzoeker de intussen voorgehouden beweerde bedreigingen zelf ontkracht. Dat verzoeker deze bedreigingen jarenlang liet aanslepen, intussen met succes allerhande professionele activiteiten kon ontwikkelen en het “nooit nodig” achtte om de politie in te schakelen om zich tegen zijn belagers te beschermen haalt de geloofwaardigheid van het asielrelaas verder onderuit, minstens de ernst ervan (gehoorverslag CGVS, p.16). Dat uit de aanwezigheidslijst van zijn kinderen op school zou blijken dat zij vaak afwezig waren, doet hieraan evenmin afbreuk en wordt overigens pas in beroep zonder nadere toelichting, voor het eerst opgeworpen. Verzoeker voert geen elementen aan die zijn asielrelaas kunnen ondersteunen of objectiveren.

3.9. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar “verschillende krantenartikels” inzake geweldplegingen tegen de sjiieten in Pakistan. Het volstaat echter niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Zowel uit de door verzoeker neergelegde krantenartikels als uit de aan het administratief dossier toegevoegde algemene informatie blijkt dat er zich in Pakistan allerhande vormen van geweld kunnen voordoen, onder meer tussen religieuze groepen, en er gewelddadige incidenten kunnen plaatsvinden doch verzoeker toont niet aan dat de situatie van de sjiieten in Pakistan van die aard is dat hij louter omwille van zijn religieuze achtergrond in aanmerking komt voor internationale bescherming.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK